

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 105.878 van 24 april 2002
in de zaak A. 91.032/VII-21.052**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat K. HINNEKENS,
 kantoor houdende te 8500 KORTRIJK,
 Louis Pasteurlaan 24

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Azerbeidzjaanse nationaliteit, op 17 april 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 april 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 24 november 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 8 mei 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 4 februari 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat K. HINNEKENS, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel; dat de verzoekende partij, bij monde van haar raadsman, zich ter terechtzitting beperkt tot het mondeling herhalen van wat reeds in het verzoekschrift te lezen staat en geen relevante juridische argumenten aanbrengt die het verslag van de auditeur kunnen ontkrachten;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 6 mei 1999 en verklaarde zich op 7 mei 1999 vluchteling.

1.2. Op 24 november 1999 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 7 april 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 18 januari 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is.

Betrokkene beweert een Azeri-staatsburger te zijn van etnische Armeense origine. Ze zou in Azerbeidzjan (Baku) geboren zijn en daar tot 1988 hebben gewoond. Nadat Azeri-burgers op het huis van haar ouders hadden geschoten waardoor deze zouden zijn omgekomen, zou betrokkene samen met haar echtgenoot, B. R. (een Azeri staatsburger van etnisch gemengde Armeense-Azeri origine), Azerbeidzjan op 12 november 1988 hebben verlaten. Ze zouden door Russische soldaten met een vliegtuig

naar Armenië (naar Leninakan) zijn gebracht. Daar zouden ze bij A. M., een vriend van betrokkene echtgenoot, hebben verbleven. Ze zouden zich bij geen enkele autoriteit hebben laten registreren, ook niet als vluchtelingen uit Azerbeidzjan. Op 23 maart 1989 zouden ze, omwille van de slechte toestand in Armenië na de aardbeving van 7 december 1988, dit land op zelfstandige basis hebben verlaten en zich in Oekraïne hebben gevestigd. Voor de eerste zes maanden zouden ze een tijdelijk verblijfsrecht hebben gehad en zouden ze in een onthaalcentrum hebben verbleven. Vervolgens zouden ze een huis gehuurd hebben zonder zich officieel te hebben laten registreren bij de Oekraïense autoriteiten. Op 17 juni 1991 zouden ze opnieuw zijn teruggekeerd naar Armenië (Leninakan) waar betrokkene tot aan haar vertrek naar België (april 1999) zou hebben gewoond. Ze zou zich echter nooit hebben laten registreren bij de autoriteiten. Vanaf augustus 1991 zou betrokkene man zich als vrijwilliger bij het Armeense leger hebben aangesloten en zou hij zijn gaan vechten in Nagorno-Karabach. Vanaf 1995 zou hij zijn aangesteld als magazijnier van een wapenopslagplaats van het Armeense leger te Stepanakert. Betrokkene man zou om de zes maanden één maand teruggekeerd zijn naar zijn gezin in Leninakan. Op 13 januari 1999 zou betrokkene een deel van een conversatie hebben gehoord tussen haar man en enkele vrienden. Zij zouden bezig zijn geweest een revolutie voor te bereiden voor de komende parlementsverkiezingen in mei 1999 omdat zij niet akkoord waren met de kandidatuur van sommige personen. Op 15 januari 1999 zou betrokkene een pakje zijn moeten gaan afgeven aan een zekere G. in Jerevan en zou ze van deze persoon een brief hebben gekregen voor haar echtgenoot. Betrokkene weet niet wat er in dit pakje zat of in deze brief stond. Op 16 februari 1999 zouden vier personen van de militaire politie met een huiszoekingsbevel hun huis zijn komen doorzoeken. Ze zouden het pistool van haar echtgenoot, tractaten (betrokkene weet niet waarover deze handelden) en betrokkene oud-Sovjet paspoort in beslag hebben genomen. Betrokkene zou een verbod om de stad te verlaten hebben moeten tekenen en haar echtgenoot zou zijn gearresteerd. Ze zou hem sindsdien niet meer hebben gezien of gehoord. Op 28 februari 1999 en op 7 maart 1999 zou de militaire politie betrokkene zijn komen halen voor een ondervraging over de activiteiten van haar man. Vermits zij helemaal niet op de hoogte was van zijn activiteiten, zou zij niet veel hebben kunnen zeggen. Tijdens deze ondervragingen zou betrokkene verscheidene keren zijn geslagen. Betrokkene man zou zijn beschuldigd van misbruik van zijn militaire functies vermits de militaire politie na een tweede huiszoeking (op 7 maart 1999) verscheidene wapens en kogels thuis zou hebben gevonden. Betrokkene zelf zou zijn beschuldigd van collaboratie en landverraad omwille van de Azeri-origine van haar schoonmoeder. Na de tweede ondervraging zou betrokkene bijna een maand te bed hebben gelegen ten gevolge van de toegebrachte slagen. Ze zou zich echter niet tot een dokter hebben gewend voor verzorging. Op 15 april 1999 zou betrokkene een convocatie voor de rechtbank hebben ontvangen om zich aan te melden in het proces tegen haar man dat op 30 april 1999 van start zou gaan. Betrokkene zou deze convocatie echter in Armenië hebben gelaten. Ze zou niet zijn verschenen omdat ze op 28 april 1999 Armenië zou hebben verlaten samen met haar twee minderjarige kinderen. Ze zouden zijn meegereisd met de kinderdansgroep "Karoen" tot in België waar ze op 6 mei 1999 zouden zijn aangekomen. Op 7 mei 1999 heeft betrokkene asiel aangevraagd. Ze was niet in het bezit van een paspoort.

Betrokkene beweert in Baku te zijn geboren en daar dertig jaar te hebben gewoond. Om dit te bewijzen legt zij twee originele documenten uitgaande van de autoriteiten van Baku voor nl. haar geboorteakte en haar huwelijksakte. Het is echter merkwaardig dat betrokkene, die beweert van 1957 tot 1988 in Baku te hebben gewoond, een aantal belangrijke historische gebouwen van de stad niet kan herkennen op foto. Hierdoor rijzen er toch ernstige twijfels of betrokkene ooit wel in Baku heeft gewoond of zo lang in Baku heeft gewoond.

Betrokkene beweert nooit geregistreerd en/of bekend te zijn geweest bij de autoriteiten van Armenië. Betrokkene beweert in november 1988 door Russische soldaten met een vliegtuig te zijn geëvacueerd naar Armenië. Het is ongeloofwaardig dat zij en haar gezin niet zouden zijn geregistreerd bij het verlaten van het vliegtuig. Betrokkene beweert van 1991 tot 1999 ononderbroken in Leninakan te hebben gewoond. Het is ongeloofwaardig dat betrokkene bijna tien jaar illegaal in Armenië zou hebben verbleven zonder daar geregistreerd te zijn geweest. Betrokkene beweert het Azeri-staatsburgerschap te bezitten. Ze kan dit echter niet aannemelijk maken. Betrokkene zou reeds sinds november 1988 Azerbeidzjan hebben verlaten. Het enige

paspoort dat ze ooit in haar bezit zou hebben gehad, zou een oud Sovjetpaspoort zijn geweest dat in 1973 door de autoriteiten van Baku zou zijn afgeleverd. Het zou echter in 1999 door de militaire politie in beslag zijn genomen. Betrokkene kan geen plausibele verklaring geven waarom zij niet als etnische Armeense, wonende sinds eind 1988 (definitief sinds 1991) in Armenië, heeft geopteerd voor het Armeens staatsburgerschap. Zij verklaart dat zij dat niet zou kunnen bekomen omdat haar schoonmoeder Azeri was. Volgens artikel 10 lid 2 van de Wet op het Staatsburgerschap van de Republiek Armenië kunnen staatlozen of personen afkomstig uit andere voormalige Sovjet-republieken, die op 16 november 1995 minstens drie jaar permanent woonachtig zijn op het grondgebied van Armenië het staatsburgerschap van Armenië verwerven. Vermits er twijfels bestaan omtrent betrokkenes staatsburgerschap en vermits het Commissariaat-generaal het ongeloofwaardig acht dat betrokkene sinds eind 1988 (sinds 1991 definitief) tot 1999 illegaal in Armenië zou hebben verbleven, zal betrokkenes vrees worden beoordeeld ten aanzien van het laatste land van verblijf (nl. Armenië).

Wat betreft betrokkenes vrees ten aanzien van Armenië dient te worden opgemerkt dat zij dit land zou hebben verlaten omwille van de problemen van haar man. Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene enorm vaag is in haar verklaringen. Zo heeft zij geen enkel idee van de politieke activiteiten van haar man of van zijn voorbereidingen van een revolutie. Ze heeft ook geen idee waar haar man zou zijn vastgehouden en ze zou zich ook niet tot de autoriteiten hebben gewend om dit te kunnen achterhalen. Het feit dat betrokkene zelf twee keer zou zijn meegenomen naar het politiebureau voor ondervraging en tenslotte zou zijn opgeroepen voor de rechtbank voor het proces van haar man wijst niet op een systematische en persoonsgerichte vervolging.

Tenslotte dient er te worden opgemerkt dat betrokkene zelfs geen begin van bewijs aanbrengt om, in haar hoofde, een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951 vast te stellen. Het feit dat betrokkene de convocaties voor de rechtbank (die aan de basis lag van haar vertrek naar België) in Armenië liet omdat zij "hieraan niet veel belang hechtte", maar er wel aan dacht om haar huwelijksakte en haar geboorteakte (maar niet die van haar kinderen) mee te nemen, kan op zijn minst als merkwaardig worden aangestipt en ondermijnt in sterke mate de ernst van betrokkenes vrees.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 24 november 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat de verzoekende partij in het verzoekschrift stelt dat "zij opteert voor een kamer met drie Raadsheren"; dat zij nochtans zonder enig voorbehoud te formuleren is verschenen voor een kamer samengesteld uit één staatsraad overeenkomstig artikel 90, § 1, tweede lid, 1/ van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat zij bijgevolg geacht wordt afstand te doen van haar verzoek;

3. Overwegende dat de eerste drie middelen geput worden uit het feit dat een tolk Armeens-Frans de verklaringen van de verzoekende partij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal heeft vertaald; dat de verzoekende partij artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) geschonden acht (eerste middel), artikel 57 van de "taalwet" (tweede middel, waarschijnlijk bedoelt de verzoekende partij de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken), evenals de motiveringsplicht (derde middel); dat zij in dat verband stelt dat de bestreden beslissing niet kan berusten op deugdelijke motieven wanneer zij gebaseerd is op een verhoor dat geacht wordt "niet te zijn", vermits gebruik werd gemaakt van een tolk die niet voldoet aan de vereiste taalkennis en die de taal van de procedure niet gebruikt heeft;

Overwegende dat uit de gegevens van het dossier niet blijkt dat de tolk, naast het Armeens, enkel de Franse taal machtig was, noch dat door de tussenkomst van die tolk de asielpprocedure in een andere taal dan het Nederlands werd gevoerd, noch dat de ondervragende ambtenaar niet zou hebben verstaan wat de verzoekende partij heeft verklaard;

Overwegende dat uit artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de tolk, die de verklaringen van de kandidaat-vluchteling vertaalt, dit rechtstreeks moet doen in de taal van de procedure;

Overwegende dat de verzoekende partij verder nog inroept dat artikel 57 van de "taalwet" zou geschonden zijn; dat de Raad van State echter niet goed kan inzien hoe artikel 57 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken zou geschonden zijn; dat het taalgebruik in het kader van een asielpprocedure wordt geregeld door artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet en niet door de voornoemde gecoördineerde wetten; dat de door de verzoekende partij aangehaalde bepaling het overigens heeft over disciplinaire sancties lastens ambtenaren die de bepalingen van die wetten omzeilen of ongedaan trachten te maken;

Overwegende dat meteen duidelijk is dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht, zoals door de verzoekende partij aangegeven in het derde middel, niet schendt;

Overwegende dat in het vierde middel opnieuw een schending van de motiveringsplicht wordt aangevoerd; dat de verzoekende partij een reeks verdrags-, grondwets- en wetsebepalingen die het hebben over de motivering op een hoop gooit; dat het middel verder uiteenvalt in vier onderdelen;

Overwegende dat de artikelen 149 van de Grondwet en 6 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden enkel van toepassing zijn op jurisdictionele beslissingen en niet, zoals te dezen, op beslissingen van administratieve overheden; dat deze bepalingen dan ook niet dienstig kunnen worden ingeroepen;

Overwegende dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kende, aangezien ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt; dat de verzoekende partij dan ook geen belang heeft bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht; dat de toetsing van de formele motivering in beginsel niet de beoordeling van de inhoud van de motieven met zich brengt;

Overwegende dat, wat de materiële motiveringsplicht betreft, de verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de commissaris-generaal, en de gevolgtrekkingen die hij daaruit afleidt, kennelijk onredelijk zouden zijn; dat een verder onderzoek van het middel de Raad van State zou verplichten kennis te nemen van de feitelijke toedracht van de zaak en deze feiten te beoordelen; dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat hij enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn; dat in het kader van een marginale toetsing de aangeklaagde onwettigheid slechts dan wordt gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is;

Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste onderdeel kritiek uitbrengt op het feit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen twijfelt aan de bewering van de verzoekende partij dat zij ooit wel in Baku heeft gewoond, omdat zij geen historische gebouwen op foto's kan herkennen; dat het echter niet kennelijk onredelijk is van iemand die beweert in een bepaalde stad te zijn geboren en er dertig jaar te hebben gewoond, te verwachten dat deze een aantal historische gebouwen van die stad kan herkennen;

Overwegende dat in een tweede onderdeel kritiek wordt geleverd op de beschouwingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omtrent het gebrek aan registratie; dat het echter niet kennelijk onredelijk is dat de overheid, bevoegd inzake asielaanvragen, ervan uitgaat dat dergelijke registratie kan worden

verondersteld in een land waar onder het vroegere regime aan de registratie van de ingezetenen een bijzonder belang werd gehecht;

Overwegende dat in een derde onderdeel de verzoekende partij verwijst naar het systeem van de Belgische wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk; dat de Raad van State echter niet inziet wat de verzoekende partij daarmee wil bereiken; dat zij er niet in slaagt de motivering betreffende de toestand in haar land van herkomst te weerleggen;

Overwegende dat in een vierde onderdeel de verzoekende partij tracht uit te leggen waarom zij slechts enkele documenten bij zich had en zo weinig uitleg kon verstrekken over de politieke activiteiten van haar echtgenoot; dat het te dezen niet kennelijk onredelijk is dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit een warrig, weinig precies, soms incoherent en zelfs tegenstrijdig asielrelaas heeft afgeleid dat de asielaanvraag kennelijk ongegrond was;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrondd middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vierentwintig april tweeduizend en twee, door

de HH.

E. BREWAEYS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

L. JOLIE,

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.